

Petit recull de sentències espanyolistes frustrades

«Em temo, tanmateix, que mancats d'altres recursos intel·lectuals, polítics i jurídics, els nacionalistes espanyols estan condemnats a conviure amb la seva por»

Si haguéssim de fer un recull de totes les vegades que els partits nacionalistes espanyols han dit que el procés català era mort, ja faria força temps que l'hauríem enterrat. Ho van dir arran de la consulta que es va celebrar el 9 de novembre de 2014, i van ser espectacularment derrotats amb un 81% de vots favorables a la independència. Ho van repetir arran de les eleccions catalanes del 27 de setembre de 2015, i van tornar a ser espectacularment derrotats, en obtenir l'independentisme la majoria absoluta amb 72 escons. I ara, arran de les eleccions espanyoles del 26 de juny, les del seu país, ho han repetit de bell nou. Fem-ne aquesta petita memòria:

30/12/2014, Enric Millo (PP): "El procés està en via morta."

28/1/2015, Àlicia Sánchez-Camacho (PP): "El procés està tocat de mort."

28/2/2015, Àlicia Sánchez-Camacho (PP): "El procés està en via morta."

8/3/2015, Jordi Cañas (Ciudadanos): "El procés independentista ha mort."

8/12/2015, Albert Rivera (Ciudadanos): "Direm adéu al procés."

17/12/2015, Juan Carlos Girauta (Ciudadanos): "Si guanyem a Catalunya el procés queda mort."

17/1/2016, Miquel Iceta (PSC-PSOE): "El procés és inviable."

8/6/2016, Àlicia Sánchez-Camacho (PP): "El procés està tocat i enfonsat."

8/6/2016, Inés Arrimadas (Ciudadanos): "Crònica d'una mort anunciada."

9/6/2016, Xavier García Albiol (PP): "El procés ha mort."

17/6/2016, Juan Carlos Girauta (Ciudadanos): "El procés sobiranista és mort."

Són ben curioses les contradiccions en què incorren una vegada i una altra tots aquests personatges que, dissortadament per a ells, no s'han aturat mai a pensar en el galdós paper que els reserva la història com a col·laboradors del sotmetiment del seu poble a un Estat que se li declara superior. Primer donen per mort el procés, tot seguit diuen que "està tocat de mort", després tornen a dir que és mort. Més tard s'ho repensen i diuen que "diran adéu al procés". A continuació diuen que el procés morirà si guanyen ells. Però perden i en surten escaldats. Més endavant diuen que és "inviable". Inviabile? Que no havíem quedat que era mort? I un temps després tornen a insistir que el procés és mort, mort, mort... Mort i enterrat, mort i enterrat, mort i enterrat...

Són contradiccions ridícules, no hi ha dubte, però perfectament lògiques, perquè estan motivades per un desig que es veu reiteradament frustrat i que empeny aquesta gent tan ufana i tan superba a creure que, a força de donar per fet el desig, aquest esdevindrà realitat. Fan com l'infant atemorit que es diu a si mateix "no tinc por", "no tinc por", "no tinc por", amb l'esperança que com més ho digui més foragitarà la por. Però la por no se'n va, i la conseqüència d'això és una dificultat afegida: ara, a més de la por, cal sumar-hi la frustració. Em temo, tanmateix, que mancats d'altres recursos intel·lectuals, polítics i jurídics, els nacionalistes espanyols estan condemnats a conviure amb la seva por i amb la seva frustració, perquè el procés d'independència de Catalunya continuarà endavant inexorablement fins a la consecució d'un Estat. Aleshores, per bé que massa tard, entendran aquestes sàvies paraules de Francesc Pujols: "El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors."